manželství nežalovala. V té příčině poukazuje se na případné důvody obou nižších stolic a dodává se, že není zákonného předpisu, který by ukládal manželi, jenž z důvodu rozvratu manželství se domáhá rozluky manželství, za povinnost, žalovati na rozvod manželství do jisté doby pod následky této domněnky a z pouhého fakta, že žalobkyně tak do platnosti zákona rozlukového neučinila, toho právem usuzovati nelze, zvláště když nebyly uvedeny jinaké okolnosti, které by úsudek takový odůvodňovaly (§ 863 obč. z.). Poukazuje-li dovolání v souvislosti se svými vývody o domněnce, že žalobkyně žalovanému odpustila, na možnost, že od té doby, co žalovaný odejel do Lipska, vede život pořádný, nemá to k otázce odpuštění pražádného vztahu. Zvláště když i v tom směru určitých skutečností neuvádí.

Slušelo tedy, poněvadž důvod hlubokého rozvratu jako důvod rozluky manželství trvá, dovolání obhájce svazku manželského jako bezdůvodné zamítnouti.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 19. října 1920, č. j. Rv 192/20.

*Dr. Feigl.*

---

## *Obhájce svazku manželského nemusí se dovolati ve sporu o rozluku.*

Ve sporu o rozluku podal obhájce svazku manželského revisi, odvozuje tuto povinnost z posl. odstav. § 13 zák. o rozluce z 22. května 1919 č. 320, dle kteréhožto ustanovení se má postupovati ve sporech o rozluku podle předpisů v řízení o neplatnost manželství.

Avšak nejvyšší soud rozhodnul, že obhájce svazku manželského nebyl vzhledem k ustanovení § 18 dvor. dekretu ze dne 23. srpna 1819 č. 1595 sb. zák. s. a § 16 nař. min. spravedlnosti z 9. prosince 1897 č. 283 ř. z., zákonem zavázán podati dovolání, poněvadž tu nešlo o neplatnost manželství, nýbrž o rozluku; ježto však opravný prostředek přece podal a ve věci samé provedl, bylo mu přisouditi náklady spisu dovolacího podle § 1 zák. ze dne 2. února 1909 č. 24 ř. z.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 30. června 1920, č. j. Rv 117/20/1.

*Dr. Feigl.*

---